

Analiza skalowalności kodu metodą Lattice
Boltzman, wpływ kernela oraz kraty na
efektywność obliczeń

Rybski Arkadiusz

2020

Spis treści

1	Wprowadzenie	3
1.1	Metoda Lattice Boltzmann	3
1.2	Skalowalność kodu	5
1.2.1	Silne skalowanie	5
1.2.2	Słabe skalowanie	6
1.2.3	Skalowanie superliniowe	6
2	Analiza	7
2.1	Cel analizy	7
2.2	Opis klastrów obliczeniowych	8
2.2.1	Prometheus	8
2.2.2	Rysy	9
2.3	Badane modele	9
2.3.1	Kraty	10
2.3.2	Siatki	10
3	Wyniki	10
3.1	Prezentacja wyników	10
3.2	Analiza wyników	10
4	Wnioski	10

1 Wprowadzenie

1.1 Metoda Lattice Boltzmann

Metoda Lattice Boltzmann jest metodą numeryczną służącą do rozwiązywania równań z zakresu mechaniki płynów. Metoda kratowa Boltzmanna oparta jest na równaniu Boltzmanna([Rownanie 1](#)).

$$\frac{\partial f}{\partial t} + \xi_\beta * \frac{\partial f}{\partial x_\beta} + \frac{F_\beta}{\rho} * \frac{\partial f}{\partial \xi_\beta} = \Omega(f) \quad (1)$$

gdzie

$f(x, \xi, t)$ oznacza funkcję rozkładu

x oznacza położenie

ξ oznacza prędkości cząstek

t oznacza czas

Można pokazać, że rozwiązania mezoskopowych równań Boltzmanna zbiega się do równań Naviera Stokesa. Niestety nie rozwiązuje to problemu analitycznego rozwiązania równania. Natomiast okazują się, iż mimo skomplikowanej formy, równanie Boltzmanna w prosty sposób można zaimplementować. W ten sposób możemy otrzymać równanie kratowe Boltzmanna([Rownanie 2](#)).

$$f_i(x + c_i * \Delta t, t + \Delta t) = f_i(x, t) + \Omega(x, t) \quad (2)$$

Rodzaje krat

Ze względu na to, że funkcja dystrybucji jest zależna nie tylko od czasu, położenia ale też i prędkości do implementacji potrzebujemy siatki zawierającej nie tylko położenie geometryczne. **Każdy węzeł musi zawierać prędkości, także prędkości** W literaturze przyjęto następujące oznaczenia krat.

$$D_n Q_m$$

gdzie n oznacza ilość wymiarów, natomiast m oznacza ilość możliwych kierunków prędkości.

Przykładowe kraty:

Algorytm

Zasada działania metody kratowej Boltzmanna oparta jest na dwóch fazach: propagacji i kolizji. Poniższe równania będą przedstawione dla operatora kolizji BGK.

Faza kolizji

Równanie kolizji

$$f_i^*(x + c_i * \Delta t, t + \Delta t) = f_i(x, t) - \frac{\Delta t}{\tau} * (f_i(x, t) - f_i^{eq}(x, t))$$

Faza propagacji

Równanie propagacji

$$f_i(x + c_i * \Delta t, t + \Delta t) = f_i^*(x, t)$$

Całość mechanizmu można podsumować w następujących krokach.

1. Wybór lokalizacji
2. Rejestracja informacji o nadchodzących cząsteczkach
3. Kolizja
4. Dystrybucja po kolizji
5. Wybór kolejnej lokalizacji

Rodzaje kernela

Przedstawiony w powyższym algorytmie operator kolizji BGK(Bhatnagar-Gross-Krook) to jeden z wielu możliwych operatorów kolizji. Inne z nich to *MRT(multiple relaxation time)* czy *Central moments Collision Operator*. Operator kolizji musi spełniać równania zachowania masy([Rownanie 3](#)), momentów ([Rownanie 4](#)), energii ([Rownanie 5](#)).

$$\int \Omega(f) d^3\xi = 0 \tag{3}$$

$$\int \Omega(f) * \xi d^3\xi = 0 \tag{4}$$

$$\int \Omega(f) * \xi^2 d^2\xi = 0 \tag{5}$$

1.2 Skalowalność kodu

Dzięki nieustannemu rozwojowi technicznemu współcześnie jesteśmy w stanie rozwiązywać większe problemy obliczeniowe za pomocą wielu procesorów. Co zdecydowanie skraca czas wykonywania obliczeń. Skalowalność określa nam efektywność kodu w przypadku użycia zwiększonych zasobów komputerowych. W celu zbadania efektywności obliczeń równoległych wprowadzamy wielkość zwana dalej *przyspieszeniem* (z ang. *speedup*).

$$speedup = \frac{t_1}{t_N}$$

gdzie

t_1 oznacza czas wykonania procesu przy użyciu 1-ego procesora

t_N oznacza czas wykonania procesu przy użyciu N procesorów.

W idealnym przypadku wykres $speedup(N)$ byłby wykresem liniowym.

Drugą wielkością, którą wprowadzimy będzie tzw. *skalowane przyspieszenie* (z ang. *scaled speedup*).

$$scaled\ speedup = \frac{t_1}{\frac{t_N}{N}}$$

gdzie

t_1 oznacza czas wykonywania procesu przy użyciu 1 procesora

t_N oznacza czas wykonywania procesu przy użyciu N procesorów, pod warunkiem stałej wielkości $\frac{work}{processor}$

Przyspieszenie jest limitowane przez część kodu obliczeniowego, którą nie jesteśmy w stanie zrównoleglić. Istnieją dwa główne podejścia w zakresie badania skalowalności programów/kodów(?): silne i słabe skalowanie.

1.2.1 Silne skalowanie

Idea silnego skalowania jest prosta: przy zachowaniu stałego rozmiaru programu zwiększamy ilość procesorów pracujących nad jego rozwiązaniem. *Przyspieszenie* jest limitowane prawem Amdahl'a:

$$speedup \leq \frac{1}{s + \frac{p}{N}} < \frac{1}{s}$$

gdzie

s oznacza część kodu, która nie może zostać zrównoleglona (Czy to dobry polski odpowiednik?)

p część kodu zrównoleglona

N ilość procesorów.

Uwaga $s + p = 1$

Przykładowo jeśli 10% kodu obliczeniowego nie nadaje się do zrównoleglenia to maksymalnie możemy uzyskać 10-krotne przyspieszenie procesu.

1.2.2 Słabe skalowanie

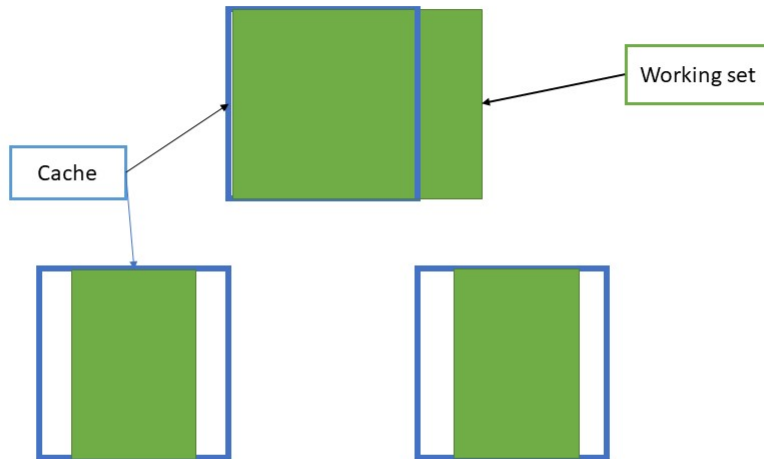
Drugim podejściem do badania skalowalności jest słabe skalowanie (z ang. *weak scaling*). W tym przypadku zwiększany jest równocześnie rozmiar problemu jak i ilość procesorów pracujących nad jego rozwiązaniem. *Przyspieszenie skalowane* limitowane jest prawem Gustafson-a.

$$scaled\ speedup \leq s + p * N$$

oznaczenia jak wyżej.

1.2.3 Skalowanie superliniowe

Należy także wspomnieć o zjawisku zwanym *superliniowym skalowaniem*. Jest to zjawisko, w którym w miarę zwiększania liczby procesorów czas wykonywania zmniejsza się bardziej niż liniowo. Istnieją różne wyjaśnienia tego zjawiska. Jednym z nich jest dostęp do pamięci cache. Wyjaśnienie tego widoczne jest na poniższym rysunku [Figure 1](#). Podzielenie problemu na kilka procesorów może umożliwić szybszy dostęp do pamięci. **Czy jest to ujęte w sposób zrozumiały**

Rysunek 1: Schemat superliniowego skanowania pamięci cache
 Niebieska ramka symbolizuje obszar pamięci Cache
 Zielony prostokąt symbolizuje wielkość definiującą wielkość pamięci wymaganej przez procesor w danym przedziale czasowym (*Working set*).

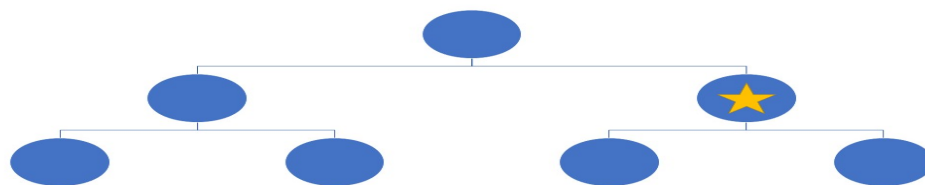
Innym wyjaśnieniem zjawiska superliniowego skalowania może być suboptymalny algorytm sekwencyjny. Gdy koszt pojedynczego algorytmu wynosi $O(n^2)$ to w przypadku podzieleniu tego procesu na dwa procesory ich koszt wyniesie $O((0.5n)^2) = O(0.25n^2)$.

Planowałem, żeby napisać 3 kody do całej tej sekcji, tzn. 1 dla weak scaling, 2i dla strong, i 3ci z tym drzewem poszukiwań, żeby pokazać całość

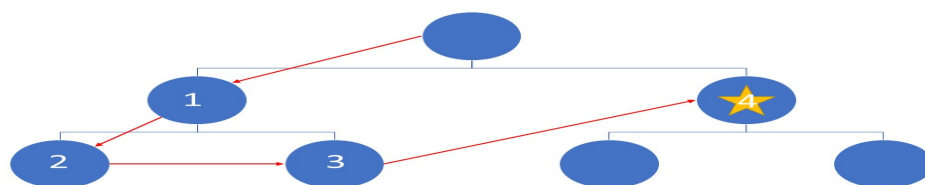
2 Analiza

2.1 Cel analizy

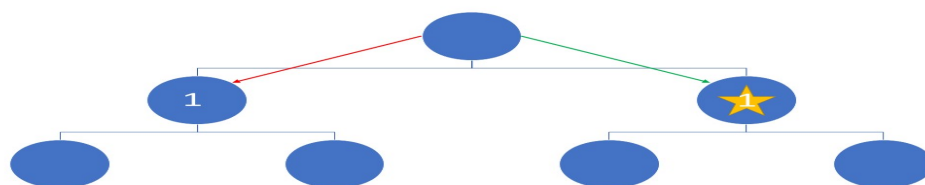
Celem pracy było zbadanie skalowalności kodu metody Lattice Boltzmann. Informacja o skalowalności kodu obliczeniowego W jakim celu to było badane. jakie może to dać nam korzyści(informacja o tym jakie symulacje są efektywne), ewentualnie nad czym pracować by uoefektywnić metode

(a) Problem

(b) Za pomocą jednego procesora

(c) Równolegle

Rysunek 2: Przykład binary tree

2.2 Opis klastrów obliczeniowych

2.2.1 Prometheus

System operacyjny
Linux CentOS 7

Konfiguracja

HP Apollo 8000, HPE ProLiant DL360 Gen10

Architektura/Procesory

Intel Xeon (Haswell / Skylake)

Liczba rdzeni obliczeniowych

53604

Liczba kart GPGPU

144 (Nvidia Tesla K40 XL)

Pamięć operacyjna

282 TB

Pamięć dyskowa

10 PB

Moc obliczeniowa

2403 TFlops

2.2.2 Rysy

Typ

Klaster GPU

Architektura

Intel Skylake NVIDIA Volta

Liczba węzłów obliczeniowych

6

Parametry węzła

36 rdzeni 380 GB pamięci RAM 4 GPU

2.3 Badane modele

Po prostu, dać tu informacje jakie symulacje były prowadzone. Rozmiary siatek, rodzaje kernela, rodzaj kraty uporządkowane żeby łatwo było odczytać.

2.3.1 Kraty

2.3.2 Siatki

3 Wyniki

3.1 Prezentacja wyników

tutaj wykresy najpierw, słabe skalowanie, potem silne

3.2 Analiza wyników

Jak działa skalowanie, a potem spróbować coś wnioskować, z zależności tej powierzchni przepływu informacji do rozmiarów siatki

4 Wnioski

Co działa dobrze, co działa źle.